

Anàlisi

TEATRE D'AUTOR

Que Lluïsa Cunillé hagi sigut el primer dramaturg a emportar-se la Lletra d'Or no hauria de sorprendre ningú. I més fent un cop d'ull a la temporada teatral que tot just ha finalitzat. L'autoria teatral catalana viu el seu millor moment, no sé si de la història, però sí segurament dels últims 50 anys. Com amb la novel·la i la poesia, conviuen amb certa normalitat autors de diferents generacions, es comuniquen, parlen, hi ha bàndols enfrontats, es discuteixen. I això vol dir que el teatre català és ben viu. Fins i tot es produeixen casos ben estranys, com els dels joves Guillem Clua i Esteve Soler, obligats a estrenar a fora (i en traducció) davant la impossibilitat de mostrar la seva obra a Barcelona. Això ens hauria de fer pensar una mica quin paper estan jugant els teatres -públics i privats- a l'hora de donar cabuda a tot aquest cabal creatiu, que va dels joves Gemma Rodríguez, Pau Miró, Marc Rosich i Jordi Casanovas fins a un Josep Maria Benet i Jornet que enguany ha tornat amb força, sense oblidar-nos del gran èxit de la temporada pel que fa a l'autoria catalana, el *Germanes* de Carol López.

Exilis i història

Els autors catalans vius han ocupat literalment tots els espais del país -i fins i tot han viatjat a l'estranger-, cosa que posa de manifest la qualitat i la diversitat de l'oferta textual. El problema, però, és que massa vegades queden despenjats de la història i enguany també hem vist com el *Don Joan* de Palau i Fabre havia d'estrenar-se a Madrid (i en castellà). Bartra, Pedrolo, Espriu, Capmany i un llarg etcètera mereixen la rehabilitació pública. I, com diu Juan Carlos Olivares, ens cal renovar l'estètica de molts muntatges, tornar a mostrar braó, i que els directors i gestors d'aquí s'atreixin a sucra sense por i d'una vegada per sempre dins aquest brou que és als fogons i que es diu teatre català.*

Andreu Gomila

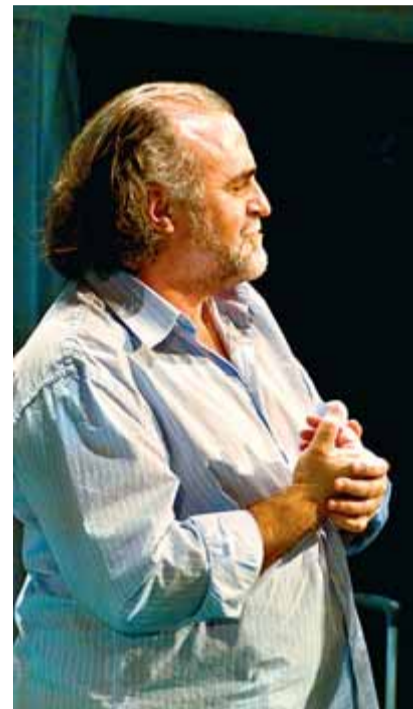
DAVID RUANO

Germanes

L'obra de Carol López havia d'estar les sis setmanes de rigor a La Villarroel i ha acabat trencant tots els esquemes. Quatre mesos amb plens cada nit per gaudir d'aquesta història al voltant de tres germanes molt txekhovianes que s'expliquen la vida i intenten sobreviure al pas del temps. És curiós que una obra que parla bàsicament de la mort i de la família hagi tingut tan bona acollida. El muntatge de la mateixa López i la interpretació de Maria Lanau, Montse German i Aina Clotet hi tenen molt a veure.

Après moi, le déluge

L'obra de Lluïsa Cunillé, estrenada al Lliure, ha confirmat la dramaturgia com l'autor més en forma del país. El muntatge de Carlota Subirós i l'excel·lent interpretació de dos monstres de l'escena (Andreu Benito i Vicky Peña) situen aquesta obra sobre les relacions entre el Primer i el Tercer Món com el millor de la temporada.

Guspires i somni

Text: Juan Carlos Olivares

Mirar enrere i no trobar gairebé res que fixi el temps passat en el futur. Potser falta perspectiva. Potser aquesta mena de recapitulacions s'haurien d'espaiar per reunir una collita significativa de moments memorables. Per recordar algú en aquesta ja liquidada temporada 2007-08, és gairebé obligatori recórrer a les visites. Forasters que durant dos o tres dies connecten Barcelona amb el món desendollen, se'n van amb les seves bateries i ens deixen un bon record i moltes preguntes sobre la confabulació de motius que impedeixen que aquesta riquesa artística prosperi per aquí, en aquest pati particular.

Que entre aquests records no es pugui comptar amb un seguit de propostes catalanes no sembla bon símptoma. On és aquest espectacle que es pot llançar al circuit de les piles de la cultura internacional? Ara Barcelona

-per esmentar el nucli de producció més fort- no es caracteritza pel seu corrent creatiu. Ja no surten espurnes. No hi ha la competència entre generadors de cultura, de teatre. Les poques sales que abans se sentien còmodes quan es parlava d'elles com a "alternatives" ja no són l'"alternativa" a l'altre teatre, a l'oferta *mainstream*. L'índex de decepció és equivalent a qualsevol altra sala del circuit comercial o institucional. No és necessari plantejar-se el pelegrinatge conscienciat. No hi ha el retrobament amb el mite de la revolució. És trist que el futur tampoc ens esperi en aquests espais del relleu generacional.

Poc foc entre els directors

Més desencís que catastrofisme. L'ofici segueix gaudint de bona salut. No, però, el geni, la guspira que encén l'entusiasme col·lectiu. Sobretot en el sector de la direcció. Algunes sòlides promeses que semblava que sortien d'aquest estat previ a l'eclosió, com ara Oriol Broggi i

Carlota Subirós, no acaben de respondre a totes les expectatives creades.

Restava la confiança en l'autoria, en els que escriuen els contes sobre els quals fantasiaven en un escenari. Lluïsa Cunillé segueix en el pòdium -sola o en companyia còmplice de Xavier Albertí-, sobretot després de l'estrena d'*Après moi le déluge* al Lliure, teatre que la cuida com a dramaturga resident. Es consolida Carol López amb *Germanes*, una comèdia amarga que arriba a tots els públics sense renunciar a la brillantor intel·ligent. I hi ha Jordi Casanovas (*City/Simcity*), Carles Batlle (*Trànsits*) i el recobrat Josep Maria Benet i Jornet (*Soterrani*). Entre tots han mantingut en nivells acceptables la qualitat mitjana de la temporada. Un passar sense sacsejades gratificants.

Per a autèntiques càrregues de satisfacció només ha quedat l'opció d'endollar-se a la programació internacional del Festival Temporada Alta de Girona o a l'encobert minifestival que organitza Àlex Rigola en el primer tri-